

MINISTERSTWO SPRAWIEDLIWOŚCI
PODSEKRETARZ STANU

BN-1-071-561/12 13

DSO-IX-071-3/12

dot. BPS/043-11-404/12

GABINET MARSZAŁKA SENATU

wpłynęło dn. 18.06.12.

nr. 2921 podpis. *Borusiewicz*

Warszawa, dnia 15. 06. 2012 r.

P. D. Rojek
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 18.06.12.
nr. 5296 podpis. *R*

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

W odpowiedzi na pismo z dnia 15 maja 2012 r., przy którym przedstawiono, w trybie art. 49 ust. 4 Regulaminu Senatu, oświadczenie złożone podczas jedenastego posiedzenia Senatu w dniu 10 maja 2012 r. przez Pana Senatora Stanisława Gorczycę, uprzejmie wyjaśnia, co następuje;

Poruszona w oświadczeniu Pana Senatora problematyka dotyczy uchylania się przez komornika sądowego od odpowiedzi na interwencję senatora podjętą w trybie art. 20 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2011 r. Nr 7, poz. 29, ze zm.).

Wskazany przepis przewiduje, iż poseł lub senator ma prawo podjąć – w wykonywaniu swoich obowiązków poselskich lub senatorskich – interwencję w organie administracji rządowej i samorządu terytorialnego, zakładzie lub przedsiębiorstwie państwowym oraz organizacji społecznej, a także w jednostkach gospodarki niepaństwowej dla załatwienia sprawy, którą wnosi we własnym imieniu albo w imieniu wyborcy lub wyborców, jak również zaznajamiać się z tokiem jej rozpatrywania.

Analiza treści tego przepisu prowadzi do wniosku, iż uprawnienie posła i senatora do podjęcia interwencji nie obejmuje komorników sądowych, albowiem

ustawodawca nie wymienił komornika jako podmiotu w stosunku do którego interwencja taka może być skierowana. Ewentualna wykładnia rozszerzająca art. 20 ust. 1 i 2 wskazanej ustawy, nie znajduje dostatecznych podstaw.

Pragnę jednocześnie zauważyć, iż powyższe zagadnienie było już przedmiotem analizy Ministerstwa Sprawiedliwości, na skutek interpelacji Pani Poseł Krystyny Grabickiej z dnia 13 czerwca 2011 r., nr 23121. W udzielonej w dniu 20 lipca 2011 r. odpowiedzi, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości – Pan Stanisław Chmielewski zajął analogiczne stanowisko do obecnie przedstawionego.

Natomiast, w obowiązującym stanie prawnym, interwencja podjęta przez parlamentarzystę w trybie art. 20 ust. 1 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora, dotycząca prowadzonego przez komornika sądowego postępowania egzekucyjnego, może być skierowana do Ministra Sprawiedliwości.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191, ze zm.), Minister Sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór nad działalnością komorników i samorządu komorniczego. W ramach tego nadzoru ma prawo wglądu w czynności komorników, może również żądać stosownych wyjaśnień. Zatem Minister Sprawiedliwości, który nadzór nad komornikami sprawuje za pośrednictwem prezesów sądów i sędziów wizytatorów, ma możliwość wszechstronnego wyjaśnienia skarg i zastrzeżeń zgłaszanych pod adresem komorników sądowych. W przypadku potwierdzenia się zarzutów, Minister Sprawiedliwości może wszcząć przeciwko komornikowi postępowanie dyscyplinarne. Co więcej, w przypadku stwierdzenia rażącego lub uporczywego naruszenia prawa przez komornika, na wniosek właściwego prezesa sądu okręgowego lub apelacyjnego, ma możliwość odwołania komornika ze stanowiska.

Niezależnie od powyższych wywodów warto zauważyć, że problem nieudzielenia przez komornika sądowego informacji dotyczących postępowania egzekucyjnego prowadzonego z udziałem strony tegoż postępowania znajduje

rozwiązanie na tle obowiązującego kodeksu postępowania cywilnego.

Zgodnie z art. 763 k.p.c., komornik zawiadamia stronę o każdej dokonanej czynności, o której terminie nie była zawiadomiona i przy której nie była obecna, a nadto na żądanie strony udziela jej wyjaśnień o stanie sprawy. Zatem sama strona może żądać od komornika stosownych wyjaśnień co do toku dotyczącego jej postępowania egzekucyjnego. Ewentualne zaniechanie odpowiedzi, względnie jej odmowa, może być przedmiotem skargi na czynności komornika – w trybie art. 767 k.p.c., a nadto może podlegać kwalifikacji rażącego naruszenia prawa i być podstawą wszczęcia przeciwko komornikowi postępowania dyscyplinarnego w trybie art. 71 pkt 2 w zw. z art. 74 ust. 1 i 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Nie można również wykluczyć, że szczególnie rażący przypadek naruszenia art. 763 k.p.c., zwłaszcza wówczas gdy zaniechanie miałoby charakter uporczywy, mógłby prowadzić do odwołania komornika ze stanowiska – w trybie art. 15 a ust. 1 pkt 6 wskazanej ustawy.

Kończąc należy podkreślić, że komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym i wykonuje orzeczenia sądowe w sprawach cywilnych w imieniu państwa. Jest więc pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, ustawowo upoważnionym, obok sądu, do prowadzenia egzekucji. Wykonuje zatem zadania z zakresu władztwa publicznego. Stąd też, w przypadku skierowania do niego interwencji posła lub senatora, powinien niezwłocznie przekazać ją sprawującemu zwierzchni nadzór nad komornikami Ministrowi Sprawiedliwości i o fakcie tym zawiadomić parlamentarzystę.

Z pokasaniem

Grzegorz Wątejko